

Arrest

nr. 139 824 van 27 februari 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 augustus 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 december 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M.-C. FRERE loco advocaat H. CAMERLYNCK en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Russisch staatsburger van Russische origine. U woonde in de stad Dimitrovgrad in de regio Ulyanovsk. U was reeds gepensioneerd. Vroeger werkte u gedurende meer dan 30 jaar voor een lokale huisvestingsmaatschappij.

Vanaf 2010 voerde u eigenhandig onderzoeken uit naar de praktijken van de beheersmaatschappij die instond voor het appartementsgebouw waarin u woonde. U vermoedde dat de beheersmaatschappij de kosten voor de huurders kunstmatig verhoogde. U zette zich bijvoorbeeld persoonlijk in om ervoor te zorgen dat de beheersmaatschappij de kosten voor een dakrenovatie niet kon verhalen op de huurders. U richtte zich hiervoor tot de gemeente en tot verschillende andere instanties. Uiteindelijk bond de beheersmaatschappij in. Verder protesteerde u ook tegen het feit dat de bewoners van het

appartementencomplex te veel geld werd aangerekend voor nutsvoorzieningen zoals warm water. U vermoedde dat er fraude werd gepleegd door de beheersmaatschappij. Zo zou het volume en de temperatuur van het aangeleverde water lager zijn geweest dan aan de bewoners werd gefactureerd. De bestuurders van de beheersmaatschappij zouden banden hebben met de regeringspartij Verenigd Rusland.

Geleidelijk aan werd u ook actiever voor de lokale afdeling van de Communistische Partij (CP) in Dimitrovgrad. U nam een aantal keer deel aan politieke manifestaties georganiseerd door de CP, zij het meestal als toeschouwer in plaats van als actieve manifestant, gezien het stadsbestuur boetes oplegt aan niet geregistreerde deelnemers aan manifestaties. U had altijd al sympathie gehad voor de CP, maar u werd pas officieel lid van de partij in juli 2012. U deed dit deels omdat u hoopte dat uw klachten tegen de beheersmaatschappij zo meer gewicht zouden krijgen. In augustus 2012 werd u verkozen tot secretaris van de nieuw opgerichte partijafdeling in de stadswijk Dazovski in Dimitrovgrad. In augustus 2012 nam u ook voor de eerste en enige keer deel aan een politieke actie van de CP, in casu een meeting met een provinciale afgevaardigde van de CP.

Vanaf begin 2012 begon u dreig telefoons te ontvangen, waarbij u werd aangemaand op te stoppen met klachten in te dienen. Vanaf augustus 2012 begon u ook wekelijks dreigbrieven in uw brievenbus te krijgen, waarbij u werd aangemaand om te stoppen met uw activiteiten voor de CP.

In juli 2012 kwam u via een advertentie in contact met een persoon die zich S. (...) liet noemen. Deze persoon beweerde dat hij in staat was om via berekeningen te achterhalen wat de werkelijke energiekosten waren voor de huurders in uw wooncomplex. Op een avond begin september 2012 werd u nabij uw woning aangevallen en geslagen door twee onbekende mannen. Ze uitten ook bedreigingen ten opzichte van u, uw kinderen en uw kleinkinderen omdat u zich met andermans zaken bleef bemoeien. U ging naar een arts om uw verwondingen te laten verzorgen. Later werd u nog door een onbekende man achtervolgd op weg naar uw appartement, maar u kon ontkomen. In de loop van september 2012 ontmoette u S. (...) nog tweemaal. Uiteindelijk verklaarde hij zich akkoord om effectief een raming te maken van de reële kosten voor de huurders, zodat u zou kunnen aantonen dat de beheersmaatschappij ongeoorloofde winsten maakte. U lichtte de beheersmaatschappij in over het feit dat u dergelijke demarche zou doen. Eind oktober 2012 werd u opnieuw op straat aangevallen door twee onbekende mannen. U werd geslagen en u en uw familie werden opnieuw bedreigd. U moest zich opnieuw te laten verzorgen door een arts. Naar aanleiding van deze agressie besloot u uit de Russische Federatie te vluchten.

Op 10 november 2012 vertrok u uit Dimitrovgrad. U reisde met de auto naar Moskou, waar u overstapte in een minibus. U gaf uw internationaal paspoort aan de chauffeur. U weet niet door welke landen u reisde. Op 12 november 2012 kwam u aan in België en vroeg u dezelfde dag asiel.

B. Motivering

U verklaart dat u werd vervolgd omwille van uw lidmaatschap van de Communistische Partij (CP) en omdat u onderzoek voerde en klachten indiende tegen de corrupte praktijken van de beheersmaatschappij die instond voor het appartementsgebouw waarin u woonde en waarvan de bestuurders banden zouden hebben met de regeringspartij Verenigd Rusland.

Het Commissariaat-generaal meent echter dat u uw asielrelaas niet aannemelijk kunt maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uw gedrag nadat u werd bedreigd en aangevallen door onbekende belagers niet in overeenstemming is te brengen met het profiel dat u zichzelf toeschrijft als iemand die met volle overgave en volle overtuiging gedurende verschillende jaren initiatieven nam en klachten indiende tegen corrupte praktijken van de beheersmaatschappij die instond voor het appartementsgebouw waarin u woonde. U beweerde immers dat u heel actief was in het aanklagen van de frauduleuze praktijken van de beheersmaatschappij. U zei dat u vanaf eind 2010 was begonnen met het indienen van klachten en het schrijven van brieven naar allerlei instanties, waaronder de beheersmaatschappij zelf, maar ook het parket en diverse gemeentelijke instellingen. U zou deze strijd bijna twee jaar alleen hebben gevoerd, gezien u geen actieve steun kreeg van andere huurders (CGVS II, p. 6). Het Commissariaat-generaal meent in dit verband dat het zeer opmerkelijk en weinig geloofwaardig is dat u zich enerzijds zo actief zou hebben ingespannen voor het algemeen belang, terwijl u zich anderzijds geen enkele moeite zou hebben getroost om uw eigen problemen, die rechtstreeks voortvloeiden uit uw beweerde activisme, aan te kaarten bij de autoriteiten of bij de verantwoordelijken bij de politieke partij waarvan u lid was. Hoewel u vanaf begin 2012 frequent dreig telefoons zou hebben ontvangen en hoewel u vanaf augustus 2012 ook wekelijks dreigbrieven in uw brievenbus zou hebben aangetroffen, zou u geen enkele ernstige poging hebben ondernomen om deze incidenten te melden bij de politie, het parket of bij de leiding van de CP in Dimitrovgrad (CGVS II, p. 14-15). Zelfs toen u tweemaal zou fysiek zou zijn aangevallen in september en oktober 2012, waarbij er ook bedreigingen werden geuit tegenover uw kinderen en kleinkinderen, zou u geen enkel initiatief hebben genomen om melding te maken van deze gewelddaden en bedreigingen, noch bij de politie, noch bij vertegenwoordigers van de CP (CGVS I, p. 15-16).

Toen u werd gevraagd waarom u geen enkele stap had gezet om melding te maken van de bedreigingen en gewelddaden bij vertegenwoordigers van uw eigen partij, antwoordde u dat u 'zich schaamde' om dit te vertellen omdat dit volgens u zou aantonen tegenover de andere leden van de partij dat u uw problemen niet zelf zou kunnen oplossen (CGVS I, p. 14-15; CGVS II, p. 15). Deze uitleg lijkt weinig overtuigend. Indien u werkelijk meermaals zou zijn aangevallen en met de dood zou zijn bedreigd, mag worden verwacht dat u, als overtuigd activist en lokaal kaderlid van de partij, hier toch enige melding van zou hebben gemaakt. Toen u werd gevraagd waarom u geen klacht had ingediend bij de politie of het parket naar aanleiding van de herhaalde bedreigingen en de twee aanvallen, gaf u verschillende redenen op waarom u dit niet had gedaan. U zei dat u niet kon bewijzen dat u (telefonisch) was bedreigd en dat er geen getuigen waren van de twee aanvallen op uw persoon waardoor u opnieuw geen bewijzen zou hebben om uw klacht te staven. Daarenboven zei u dat het indienen van een klacht bij de politie sowieso geen zin heeft, gezien de Russische politie in dergelijke gevallen toch niets zou ondernemen (CGVS I, p. 15-16; CGVS II, p. 14-15, 17). Het feit dat het indienen van een klacht weinig zin zou hebben, is geen afdoende uitleg voor uw gebrek aan initiatief terzake. Zelfs indien de politie weinig zou ondernemen in geval van een klacht, blijft de vaststelling dat u enerzijds wel alle moeite deed om verschillende klachten in te dienen tegen de corrupte praktijken van de beheersmaatschappij (ondanks voortdurende bedreigingen), maar dat u anderzijds geen enkele moeite deed om uw eigen problemen aan te klagen. Wat betreft het feit dat u bij de politie geen bewijzen kon voorleggen van de bedreigingen of de gewelddaden tegen uw persoon, moet worden opgemerkt dat deze uitleg geen steek houdt. Volgens uw eigen verklaringen ontving u immers meerdere dreigbrieven, die u dus aan de politie kon overhandigen, en beschikte u eveneens over medische attesten om de verwondingen die u opliep bij de gewelddaden te bewijzen. De vaststelling dat uw beweerd activisme tegenover de beheersmaatschappij in schril contrast staat met uw passieve houding op het moment dat u zelf zou zijn bedreigd en aangevallen, doet volgens het Commissariaat-generaal dan ook afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Ten tweede, wat betreft uw bewering dat u zou worden vervolgd omwille van uw lidmaatschap van de Communistische Partij in Dimitrovgrad, moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat het loutere feit dat u lid bent van Communistische Partij en dat u deelgenomen zou hebben aan enkele manifestatie van de partij aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de autoriteiten. Toen u gevraagd werd om voorbeelden te geven van andere leden van de Communistische Partij uit uw regio die net als u vervolgd zouden worden door de autoriteiten, gaf u het voorbeeld van een gemeenteraadslid van de CP wiens microfoon werd gesaboteerd tijdens een toespraak. Behalve dit en het feit dat er beschadigingen zouden zijn toegebracht aan een auto waarmee jullie campagne voerden, kon u geen andere voorbeelden geven van agressie tegen of vervolging van leden van de CP in uw regio. U zei dat de problemen van andere leden van de CP beperkt bleven tot 'woordenwisselingen' (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat er sprake zou zijn van ernstige problemen voor leden van de CP. Daarenboven legt u geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat er wel leden van de CP wel degelijk zouden worden vervolgd in uw regio of daarbuiten.

Ten derde moet worden onderstreept dat u geen enkel bewijs hebt voorgelegd om uw beweerd activisme tegen de beheersmaatschappij van het appartementsgebouw waarin u woonde te staven, terwijl dit redelijkerwijze wel kan worden verwacht. U beweerd immers dat u in de periode van 2010 tot 2012 'veel' brieven zou hebben gestuurd naar de gemeentelijke diensten van de stad Dimitrovgrad, naar het parket en naar de beheersmaatschappij zelf (CGVS I, p. 13; CGVS II, p. 5). Verder beweerd u dat u in de loop van 2012 meerdere dreigbrieven ontving, soms bijna wekelijks (CGVS II, p. 14-15). Hoewel u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van documenten ter ondersteuning van uw asielrelaas (CGVS vragenlijst; CGVS I, p. 14), moet het Commissariaat-generaal vaststellen dat geen documenten hebt voorgelegd om uw beweerd activisme, dat nochtans de oorzaak zou zijn van het grootste deel van uw problemen, te staven. Naast het feit dat dergelijke houding niet echt getuigt van een ernstige poging tot medewerking met de asielinstanties aan het onderzoek van uw asielaanvraag, vormt dit gebrek aan bewijsstukken, terwijl deze redelijkerwijs kunnen worden verwacht, een verdere bevestiging van het ongeloofwaardige karakter van uw verklaringen.

De documenten die u wel voorlegde, kunnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas niet herstellen. Wat betreft de twee medische attesten (stuk 5) die u voorlegde, moet worden opgemerkt dat de oorzaak van de verwondingen die u zou hebben opgelopen niet wordt vermeld op deze stukken. Deze stukken kunnen dan ook niet gezien worden als overtuigende bewijzen van het feit dat u tweemaal zou zijn aangevallen door onbekende personen omwille van uw activisme tegen de beheersmaatschappij of omwille van uw politiek engagement. Uw partijlidkaart van de CP (stuk 3) en het appreciatiebewijs van de Komsomol (stuk 3) tonen aan dat u een zekere mate van politiek engagement had binnen de communistische beweging, wat niet in vraag wordt gesteld, maar vormen geen bewijs van uw bewering dat u als lid van de CP zou worden vervolgd of dat u zou worden vervolgd omwille van activisme tegen de beheersmaatschappij. De verschillende foto's (stuk 4) waarop u staat afgebeeld op een betoging

tegen de aanwezigheid van de NAVO in een militaire basis in Ulyanovsk (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 6), kunnen evenmin gezien worden als een bewijs van uw beweerde problemen. Uw Russisch binnenlands (stuk 1) paspoort en uw geboortebewijs (stuk 2) attesteren uw identiteit, maar bevatten verder geen relevante informatie voor de behandeling van uw asielaanvraag.

Ten slotte legde u ongeloofwaardige verklaringen over uw reis van de Russische Federatie naar België en over de documenten die u daarbij zou hebben gebruikt. U vertelde dat u met een minibus van Moskou naar België reisde. U zei dat u over een eigen reispaspoort beschikte dat u aan de chauffeur moest afgeven. Er stond geen visum in uw paspoort. U weet niet door welke landen u reisde op weg naar België. U hebt geen weet van eventuele grenscontroles onderweg. U weet niet hoe de chauffeur erin slaagde om u, die geen geldige reisdocumenten had, de Schengenzone binnen te brengen. Bij aankomst in België kreeg u uw reispaspoort niet terug (CGVS I, p. 5-6, 17). Dit is niet geloofwaardig. Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat niet EU-burgers bij binnenkomst van het Schengengebied onderworpen worden aan strenge, individuele identiteitscontroles (cf. kopie toegevoegd administratief dossier). Gezien het grote risico die u en de smokkelaar lopen is het niet geloofwaardig dat u niet ingelicht zou zijn over de reisroute die u nam van Moskou naar België en dat u niet zou weten op welke manier de smokkelaar u langs eventuele grenscontroles zou hebben geloodst. Aldus ontstaat het vermoeden dat u uw reispaspoort achterhoudt om bepaalde aspecten van uw reisroute (zoals het moment van vertrek uit de Russische Federatie, de omstandigheden van het vertrek, eventuele gebruikte visums, het moment van aankomst in België) te verhullen. Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Op basis van bovenstaande vaststellingen oordeelt het Commissariaat-generaal dat er geen geloof kan worden gehecht aan de feiten waarop u zich beroept om een vrees voor vervolging, zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming, aan te tonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel beroept verzoekende partij zich op de schending van de materiële motiveringsplicht. Tevens meent zij dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat de aangehaalde motivering niet van aard is de beslissing te dragen. Verder gaat verzoekende partij in op de motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoekende partij nadat zij werd bedreigd en aangevallen door onbekende belagers niet in overeenstemming te brengen is met het

profiel dat zij zichzelf toeschrijft als iemand die met volle overgave en volle overtuiging gedurende verschillende jaren initiatieven nam en klachten indiende tegen corrupte praktijken van de beheersmaatschappij die instond voor het appartementsgebouw waarin zij woonde, legt verzoekende partij in haar verzoekschrift uit dat toen zij fysiek werd aangevallen door twee voor haar onbekende mannen, zij er zeker van was dat dit een gevolg was van haar politieke activiteiten voor de Communistische Partij. De geweldplegingen gingen waarschijnlijk uit van de regeringspartij Verenigd Rusland. Verzoekende partij durfde geen klacht neer te leggen bij de politie uit angst om nog vaker aangevallen te worden en zelfs gedood te worden.

Voorts zag zij de zin er niet van in om klacht neer te leggen. Indien een klacht wordt ingediend tegen private personen en/of organisaties, bestaat de mogelijkheid dat hieraan gevolg gegeven wordt. Wanneer het evenwel gaat om een klacht tegen de overheid en/of tegen aanhangers van de regeringspartij, zoals *in casu*, is het evenwel quasi zeker dat hieraan geen gevolg gegeven zal worden.

Ten slotte bemerkt verzoekende partij nog dat zij geen enkel bewijs had van de fysieke aanvallen op straat. De politie zou haar klacht dan ook, bij gebrek aan bewijs, wellicht zelfs niet genoteerd hebben. In deze omstandigheden waarin zij over geen enkel bewijs beschikte, achtte verzoekende partij het dan ook totaal nutteloos om klacht tegen onbekenden te gaan neerleggen bij de politie.

2.2.3.2. De uitleg van verzoekende partij dat zij geen klacht heeft neergelegd bij de politie uit angst om nog vaker aangevallen te worden en zelfs gedood te worden gezien zij er zeker van was dat de aanvallen een gevolg waren van haar politieke activiteiten voor de CP en waarschijnlijk uitgingen van de regeringspartij Verenigd Rusland, kan geenszins overtuigen. Vooreerst blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij geenszins dat zij zeker is over de motieven en de identiteit van haar belagers. Immers stelt zij in verband met de dreigtelefoons dat men haar bedreigde zowel wegens haar onderzoek naar de praktijken van de beheersmaatschappij die instond voor het appartementsgebouw waarin zij woonde als wegens haar lidmaatschap van de CP (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 03/01/2013, p. 7; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 9) en stelt zij aangaande de eerste keer dat zij fysiek werd aangevallen het volgende: *“Ze sloegen en zeiden dat ik me niet moest mengen met andermans zaken. Nu weet ik het niet meer welke mensen het waren. Kwamen ze owv KP of owv onderzoek?”* (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 03/01/2013, p. 8). Verder blijkt uit haar verklaringen dat verzoekende partij, hoewel zij het mogelijk achtte dat de bedreigingen en de aanval het gevolg waren van haar onderzoek naar de praktijken van de beheersmaatschappij en hoewel de beheersmaatschappij volgens verzoekende partij banden heeft met de regeringspartij Verenigd Rusland (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 18), niettemin na haar eerste aanval de beheersmaatschappij nog op de hoogte bracht van het feit dat zij een raming zou laten maken van de reële kosten voor de huurders, waardoor zij zou kunnen aantonen dat de beheersmaatschappij ongeoorloofde winsten maakte (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 03/01/2013, p. 8; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 11). Dat zij enerzijds geen klacht zou hebben durven neerleggen bij de politie uit angst om nog vaker aangevallen te worden en zelfs gedood te worden, maar anderzijds wel na haar eerste aanval nog dergelijke actie onderneemt, is allesbehalve plausibel.

Wat betreft het betoog van verzoekende partij dat zij de zin er niet van inzag om klacht neer te leggen bij de politie omdat hieraan geen gevolg zou worden gegeven, stelt de Raad vast dat verzoekende partij deels de op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Er dient echter op te worden gewezen dat verwerende partij reeds heeft geoordeeld dat deze verklaring niet als een aannemelijke uitleg kan worden aanvaard voor het gegeven dat verzoekende partij geen klacht heeft neergelegd. Immers, zelfs indien de politie weinig zou ondernemen in geval van een klacht, blijft de vaststelling dat verzoekende partij enerzijds wel alle moeite deed om verschillende klachten in te dienen tegen de corrupte praktijken van de beheersmaatschappij (ondanks voortdurende bedreigingen), maar dat zij anderzijds geen enkele moeite deed om haar eigen problemen aan te klagen. Het herhalen van dezelfde uitleg biedt derhalve geen soelaas.

Wat ten slotte de uitleg van verzoekende partij betreft dat zij geen enkel bewijs had van de fysieke aanvallen op straat, waardoor volgens haar de politie haar klacht bij gebrek aan bewijs wellicht zelfs niet genoteerd zou hebben, stelt de Raad vast dat verzoekende partij wederom deels de door haar op het Commissariaat-generaal verschaft uitleg herhaalt. Door verwerende partij werd er evenwel op gewezen dat deze uitleg geen steek houdt, daar zij volgens haar eigen verklaringen over medische attesten beschikte om de verwondingen die zij opliep bij de gewelddaden te bewijzen. Ook betreffende de bedreigingen aan haar adres beschikte verzoekende partij over bewijs, daar zij immers meerdere dreigbrieven ontving.

Daarenboven benadrukt de Raad nog dat verzoekende partij zelfs heeft nagelaten de bedreigingen en gewelddaden te melden bij vertegenwoordigers van haar eigen partij, terwijl deze bedreigingen en gewelddaden nochtans gelinkt waren aan haar lidmaatschap van deze partij en/of haar onderzoeken

naar de corrupte praktijken van de beheersmaatschappij en verzoekende partij aangeeft dat de partij haar steunde in haar onderzoek (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 03/01/2013, p. 14). Verzoekende partij brengt geen plausibele argumenten aan die van aard zijn afdoende te verklaren waarom zij deze bedreigingen en gewelddaden niet heeft gemeld bij haar eigen partij.

2.2.4.1. Inzake de vaststelling in de bestreden beslissing dat verzoekende partij geen enkel bewijs heeft voorgelegd om haar beweerde activisme tegen de beheersmaatschappij van het appartementsgebouw waarin zij woonde te staven, terwijl dit redelijkerwijze wel kan worden verwacht, wijst verzoekende partij erop dat zij in paniek haar land van herkomst diende te ontvluchten en dat zij in deze omstandigheden niet beseft heeft dat zij deze brieven nog nodig zou hebben in het kader van een asielprocedure. Zij heeft de brieven dan ook niet meegenomen bij haar vlucht.

2.2.4.2. De bewijslast berust – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat die de kern van het asielrelaas van verzoekende partij betreffen – immers heeft verzoekende partij haar land van herkomst verlaten omdat zij bedreigd en aangevallen werd omwille van (onder meer) haar onderzoek naar de corrupte praktijken van de beheersmaatschappij die instond voor het appartementsgebouw waarin zij woonde – is het niet kennelijk onredelijk van de commissaris-generaal om te verwachten dat zij een ernstige inspanning onderneemt om de nodige stavingstukken te verzamelen. De uitleg dat zij de brieven niet heeft meegenomen bij haar vlucht, kan *in casu* niet als verschoningsgrond worden aanvaard voor de vaststelling dat verzoekende partij deze brieven niet neerlegt. Immers blijkt uit de verklaringen van verzoekende partij niet dat het voor haar onmogelijk is om alsnog in het bezit te komen van bewijsmateriaal inzake haar beweerde activisme tegen de beheersmaatschappij, gezien zij nog contact heeft met haar familie in haar land van herkomst (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 03/01/2013, p. 15; administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 2) en zij tijdens haar eerste gehoor volgende verklaringen aflegt omtrent het bestaan van bewijzen inzake haar activisme tegen de beheersmaatschappij: *“Heeft u bewijzen v briefwisseling ivm dakrenovatie? Nee, dat niet. Misschien zit het nog in de PC thuis? Een kopie zou ik kunnen laten overkomen. (...) Hebt u ev briefwisseling vd huisvestigingsmij? (...) Geen brief Of een akte? Misschien thuis wel iets maar hier heb ik niets bij.”* (administratief dossier, stuk 13, gehoorverslag CGVS d.d. 03/01/2013, p. 14). Tijdens haar tweede gehoor stelt verzoekende partij overigens nog het volgende omtrent de mogelijkheid om via haar familie documenten te verkrijgen: *“Ik heb geen andere documenten. Uiteraard kan ik misschien aan kinderen vragen of schrijven. Ze zullen misschien iets opsturen. (...)”* (administratief dossier, stuk 5, gehoorverslag CGVS d.d. 20/05/2014, p. 3). Verzoekende partij toont niet aan dat zij veelvuldige, aanhoudende pogingen heeft ondernomen om deze belangrijke documenten in verband met haar asielrelaas te bemachtigen.

2.2.5.1. Verder oppert verzoekende partij dat verwerende partij onterecht geen bewijswaarde toekent aan de door haar aangebrachte documenten.

Wat betreft de twee medische attesten, erkent verzoekende partij dat deze inderdaad niet de oorzaak vermelden van de verwondingen die zij heeft opgelopen, maar niettemin zijn de medische attesten volledig in lijn met haar verklaringen omtrent de fysieke aanvallen op straat.

Daarnaast wijzen de door haar neergelegde documenten inzake haar activiteiten voor de Communistische Partij duidelijk op haar engagement en betreffen ze een aanvullend bewijs van haar activiteiten voor deze partij. Verzoekende partij benadrukt dienaangaande dat het algemeen geweten is dat aanhangers van de Communistische Partij in de Russische Federatie heden ten dage het slachtoffer zijn van verbale en fysieke aanvallen door de regeringspartij Verenigd Rusland.

2.2.5.2. Waar verzoekende partij erkent dat de medische attesten inderdaad niet de oorzaak vermelden van de verwondingen die zij heeft opgelopen en stelt dat deze attesten evenwel volledig in lijn liggen met haar verklaringen omtrent de fysieke aanvallen op straat, wijst de Raad er evenwel op dat aan documenten die ter ondersteuning aan een voorgehouden asielrelaas worden bijgebracht enkel bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat *in casu* niet het geval is.

Betreffende de door verzoekende partij neergelegde documenten inzake haar activiteiten voor de Communistische Partij, wijst de Raad er vooreerst op dat door verwerende partij in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat, hoewel deze documenten inderdaad een zekere mate van politiek engagement binnen de communistische beweging aantonen, deze documenten geen bewijs vormen

van haar bewering dat zij als lid van de CP zou worden vervolgd of dat zij zou worden vervolgd omwille van activisme tegen de beheersmaatschappij. Verder toont verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat aanhangers van de CP in de Russische Federatie heden ten dage het slachtoffer zijn van verbale en fysieke aanvallen door de regeringspartij Verenigd Rusland. Verwerende partij motiveert hieromtrent in de bestreden beslissing immers het volgende: *“Ten tweede, wat betreft uw bewering dat u zou worden vervolgd omwille van uw lidmaatschap van de Communistische Partij in Dimitrovgrad, moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat het loutere feit dat u lid bent van Communistische Partij en dat u deelgenomen zou hebben aan enkele manifestatie van de partij aanleiding zou geven tot vervolging vanwege de autoriteiten. Toen u gevraagd werd om voorbeelden te geven van andere leden van de Communistische Partij uit uw regio die net als u vervolgd zouden worden door de autoriteiten, gaf u het voorbeeld van een gemeenteraadslid van de CP wiens microfoon werd gesaboteerd tijdens een toespraak. Behalve dit en het feit dat er beschadigingen zouden zijn toegebracht aan een auto waarmee jullie campagne voerden, kon u geen andere voorbeelden geven van agressie tegen of vervolging van leden van de CP in uw regio. U zei dat de problemen van andere leden van de CP beperkt bleven tot ‘woordenwisselingen’ (CGVS I, p. 14; CGVS II, p. 16). Uit uw verklaringen blijkt dus niet dat er sprake zou zijn van ernstige problemen voor leden van de CP. Daarenboven legt u geen enkel document voor waaruit zou kunnen blijken dat er wel leden van de CP wel degelijk zouden worden vervolgd in uw regio of daarbuiten.”* Het louter herhalen van de reeds eerder afgelegde losse bewering dat aanhangers van de CP in de Russische Federatie heden ten dage het slachtoffer zijn van verbale en fysieke aanvallen door de regeringspartij Verenigd Rusland, zonder hieromtrent enige objectieve informatie bij te brengen, volstaat geenszins om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

2.2.6.1. Aangaande de motivering in de bestreden beslissing omtrent haar reisweg, verwijst verzoekende partij in haar verzoekschrift naar de door haar gegeven verklaringen tijdens haar eerste gehoor op het Commissariaat-generaal en onderstreept zij dat dit overeenstemt met de werkelijkheid. Daarnaast stelt zij nog dat men de paspoortcontroles aan de grenzen van de EU weliswaar zo sluitend mogelijk tracht te maken en zodoende illegale grensoverschrijdingen tracht te verhinderen, maar niettemin blijven er mogelijkheden bestaan om deze grens te overschrijden.

2.2.6.2. De Raad wijst erop dat het louter herhalen van het asielrelaas niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Integendeel, het komt aan verzoekende partij toe om deze motieven met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar verzoekende partij met het louter herhalen van de wijze waarop zij haar land van herkomst ontvlucht is en dat deze vlucht door derden werd geregeld, in gebreke blijft.

Verder stelt de Raad vast dat verwerende partij niet uitsluit dat personen erin slagen illegaal de grens met de Schengenzone te overschrijden, doch blijkt uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (administratief dossier, stuk 22, landeninformatie, deel 1) dat het quasi onmogelijk is om de EU of de Schengenzone te betreden zonder persoonlijke paspoortcontrole. Gelet op de zeer strikte en individuele controles aan de buitengrenzen van de EU/de Schengenzone, is het zeer onwaarschijnlijk dat een chauffeur/passeur het risico zou nemen om zijn klant geen aanwijzingen of informatie te geven over de reisroute of de wijze waarop de klant langs eventuele grenscontroles geloodst zou worden. Voorts oordeelt de Raad dat van personen die uit ernstige vrees voor vervolging hun land van herkomst verlaten en op illegale wijze op weg zijn naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert zijn omdat zij op elk moment riskeren te worden tegengehouden door de strikte controles. Het is dan ook een uiterst negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij niet wist doorheen welke landen zij is gereden en dat zij niets gemerkt heeft van grensovergangen. Ten slotte wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing als geheel dient te worden gelezen en niet als aparte componenten die elk op zich deze beslissing ondersteunen. De bevindingen aangaande de reisweg bevestigen de reeds eerder gedane vaststellingen betreffende het ongeloofwaardig bevinden van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.7. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.8. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden

gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er heden in de Russische Federatie, en meer in het bijzonder in de regio Ulyanovsk waarvan zij afkomstig is, een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.9. Waar verzoekende partij stelt dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dat de aangehaalde motivering niet van aard is de beslissing te dragen, leidt de Raad af dat verzoekende partij aanvoert dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden. De Raad wijst erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoont dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.10. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig februari tweeduizend vijftien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT